

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci žalobců a) B. P., b) J. P. a c) O. P. proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, pošt. schr. 21/P, o žalobě zemřelého P. P. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2000, č. j. EKO-17-77/10-99,

takto:

Žalobci se namísto zemřelého P. P. stávají jeho dědici a to pozůstalá manželka B. P. a pozůstalí synové J. P. a O. P.

Žaloba se z a m í t á.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Bývalý policista P. P. si podal u Vrchního soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí náměstkyně ministra vnitra Ing. A. Š., kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a částečně změněno (a v nezměněné části potvrzeno) rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 25. 6. 1999, č. j. OSZ-120375-13/99 o zániku nároku na příspěvek za službu. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu řízení zemřel – dle úmrtního listu vystaveného dne 21. 9. 2001 Úřadem městské části Praha-Horní Počernice, zjistil soud okruh jeho dědiců a poté je vyzval k vyjádření, zda chtějí namísto žalobce pokračovat v soudním sporu. Protože pozůstalí po žalobci projevili vůli ve sporu dále pokračovat, rozhodl soud podle ustanovení § 107 odst. 1 a 2 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. o tom, že se dědici žalobce stávají jeho procesními nástupci v tomto řízení. K pokračování řízení namísto žalobce jsou dědici legitimováni podle ustanovení § 260 odst. 2 zák. práce ve spojení s ustanovením § 155 zákona č. 186/1992 Sb. (dále též „zákon o služebním poměru policistů“), neboť peněžité nároky zemřelého policisty přecházejí na jeho

dědice. Žalobce byl při podání žaloby zastoupen advokátem, dědici však nechtěli s advokátem uzavřít dohodu o plné moci a prohlásili, že nebudou zastupováni. Protože se do 31. 12. 2002 jednalo opravný prostředek podle ustanovení § 250l a násl. o. s. ř. kde nebylo zastoupení advokátem povinné a od 1.1.2003 není v řízení o žalobě podle nové právní úpravy též zastoupení advokátem povinné, žalobci nejsou zastoupeni.

Protože Vrchní soud v Praze věc neskončil do 31.12.2002, postoupil ji v měsíci lednu 2003 v souladu s novou právní úpravou správního soudnictví (zákon č. 150/2002 Sb., dále jen „s. ř. s.“) podle § 132 s. ř. s. k převzetí a dokončení Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud pak podle ustanovení § 129 odst. 2 s.ř.s. věc dokončí jako soud prvního stupně podle ustanovení o správní žalobě, t.j. podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Žalobce v žalobě poukázal na to, že mu na základě napadeného rozhodnutí s účinností od 1. 4. 1995 byla zastavena výplata příspěvku za službu s poukazem na to, že mu z doby služby byla vyloučena doba v celkové délce 20 roků 2 měsíce a 22 dnů, kdy vykonával službu v I. Správě FMV (SNB), která příslušela k StB. Toto rozhodnutí považoval žalobce za diskriminační, neboť je v rozporu s čl. 28 Listiny základních práv a svobod zakotvující právo na spravedlivou odměnu za vykonanou práci, je jím porušeno i základní lidské právo žalobce na ochranu majetku podle čl. 1 Dodatkového protokolu k evropské Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Je též retroaktivní, neboť zastavuje výplatu příspěvku ode dne 1.4.1995, nikoliv od data vydání nového rozhodnutí, t.j. od 25. 6. 1999. Žalobce dále polemizuje s názorem žalovaného ohledně závaznosti rozhodnutí Ústavního soudu a uvádí, že skutečnost, že pracoval ve složce StB byla stanovena až rozkazem ministra vnitra ze dne 9. 3. 1995 č. 21/1995, který byl publikován ve Věstníku MV ČR až tři a půl roku poté, co žalobce skončil služební poměr u federální policie. Žalobce dále uvedl, že žádné doklady svědčící o tom, že pracuje pro StB nepodepsal. Poukázal též na to, že žalovaný pochybil když v rozporu s procesními předpisy ve výroku napadeného rozhodnutí měnil text odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Závěrem poukázal na to, že podle jeho mínění se žalovaný nevypořádal s výhradami soudy, které vedly k soudnímu zrušení původního rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zopakoval skutečnosti uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí a podtrhl, že v StB žalobce pracoval pod krycím jménem, kterým též podepisoval dokumenty a i kádrové rozkazy nadřízených byly podepsány krycími jmény.

Ze správních spisů žalovaného, které si soud od žalovaného vyžádal, vyplynulo:

Rozhodnutím ze dne 25. 6. 199, č. j. OZS-120375-13/99 rozhodl ředitel Orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, že žalobci nenáleží od 1. dubna 1995 příspěvek za službu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že podle ustanovení § 157c zákona o služebním poměru policistů a § 153 odst. 2 písm. a) tohoto zákona je ze zápočtu vyloučena doba v rozhodnutí podrobně uvedená v celkové délce 20 roků 2 měsíce a 22 dnů. Jako důvod vyloučení uvedené doby žalovaný uvádí, že žalobce pracoval v I. Správě FMV (SNB), která vzhledem k tomu, že zabezpečovala operativní rozvědnou činnost, byla podle rozkazu náčelníka této správy č. 29/1974 a podle organizačního řádu součástí StB. Podle čl. 28 smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou má být tato sociální dávka po rozdělení federace považována za dávku podle právních předpisů České republiky.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, ve kterém podrobně rozvedl skutečnosti proč podle jeho názoru se na něj nemá hledět jako na pracovníka kontrarozvědky a příslušníka

StB a dospěl k závěru, že Vrchní soud v Praze v rozsudku, kterým zrušil původní rozhodnutí o odejmutí příspěvku za službu, dospěl k závěru, že náplň práce žalobce nebyla výzvědná. Pokud nebude vyhověno jeho odvolání, uvedl, že se bude muset opětovně s žalobou obrátit na soud.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že jej formulačně upravil z formulace „nenáleží příspěvek za službu“ na „zastavuje se výplata příspěvku za službu“. Dále ve výroku změnil i některé části odůvodnění a „ve zbývajícím“ napadené rozhodnutí potvrdil. V podrobném odůvodnění se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce ohledně vyloučení konkrétních dob a reagoval na předchozí rozsudek Vrchního soudu v Praze, který vyslovil názor, že musí být prokázána konkrétní činnost na úseku s kontrarozvědným a rozvědným zařazením tak, aby vyloučené doby bylo možno přezkoumat. Reakcí na uvedený rozsudek je podrobné vylíčení činností žalobce ve vyloučených dobách s uvedením akcí, na kterých se podílel včetně uvedení dokladů, ze kterých tyto skutečnosti vyplývají. V případě žalobce došlo ke skončení služebního poměru dne 31.12.1992, kdy mu bylo pro nárok na příspěvek započteno 27 roků a 24 dnů konání služby. Po vyloučení dob v celkové délce 20 let 2 měsíce a 22 dnů zbylo žalobci pouze 6 započítatelných roků, podle ustanovení § 157c zákona o služebním poměru policistů byla v souladu s ustanovením Čl. I bodu 2 zák. č. 33/1995 Sb., který novelizoval zákon o služebním poměru policistů od 1.4.1995 zastavena výplata příspěvku (§ 153 zákona o služebním poměru policistů). Žalovaný v podrobné argumentaci dále vyvrátil tvrzení žalobce o tom, že smlouva mezi ČR a SR v souvislosti se zánikem federace se na jeho případ nevztahuje a dovodil, že nárok žalobce na příspěvek za službu musí být posuzován podle zákona č. 334/1991 Sb., neboť jako příslušník federálního policejního sboru skončil služební poměr podle tohoto zákona a tato dávku se podle shora uvedeného stala na základě smlouvy dávkou podle právních předpisů České republiky (žalobce po zániku federace bydlel na jejím území).

Ze spisu Vrchního soudu v Praze vyplývá, že rozsudkem ze dne 18. prosince 1998, č.j. 7A 9/96-29 byla zrušena původní rozhodnutí obou stupňů proto, že neobsahovala podrobný výčet činností, které žalobce vykonával v dobách, které byly posléze vyloučeny, další pochybení žalovaného spatřoval soud v tom, že žalovaný zastavení výplaty příspěvku žalobci odůvodnil zákonem o služebním poměru policistů, který se na žalobce nemohl vztahovat přímo, neboť nikdy nebyl policistou Policie České republiky.

Žaloba není důvodná.

V dané věci došlo k následnému vyloučení dob z doby rozhodné pro výpočet příspěvku za službu a toto vyloučení s následným zastavením výplaty příspěvku za službu považoval žalobce za nezákonné.

Pokud jde o žalobcem namítanou retroaktivitu uvedeného postupu a údajné nezávaznosti nálezu Ústavního soudu, těmito námitkami žalobce se již podrobně zabýval Vrchní soud v Praze ve shora uvedeném rozsudku a dospěl ke správnému závěru, že Ústavní soud nálezem publikovaným pod č. 107/1996 Sb. týkajícímu se návrhu skupiny poslanců na zrušení zákona č. 33/1995 Sb. a č. 34/1995 Sb. bylo závazně rozhodnuto, že zákony nejsou diskriminační ani retroaktivní, proto se soud touto otázkou již opětovně nezabýval a odkazuje na odůvodnění uvedeného nálezu a rozsudku Vrchního soudu.

Pokud jde o jednotlivé vyloučené doby a činnosti, které v nich žalobce vykonával, tyto jsou podrobně popsány v žalobou napadeném rozhodnutí a podle názoru soudu jsou

dostatečným zdůvodněním a konkretizací, kterou požadoval shora uvedený rozsudek Vrchního soudu v Praze. Soud proto na toto podrobné odůvodnění v celém rozsahu odkazuje a poznamenává, že žalobce kromě obecných námitek v žalobě nepolemizoval s konkretizací činností, které ve vyloučených dobách vykonával, jen uváděl, že pracoval jako šifrant a neměl vliv na obsah zpráv. Z podrobného vylíčení činností žalobce vyplývá, že vykonával i další činnosti, všechny činnosti jsou podle názoru soudu činnostmi, které žalovaný správně podřadil pod činnosti s rozvědnou a kontrarozvědnou činností. Žalovaný také vyvrátil tvrzení žalobce, že nepodepsal žádné dokumenty, že kterých by vyplývalo, že pracoval pro StB když doložil, že žalobce vlastnoručně podepsal dne 29. 7. 1975 záznam o seznámení s náplní činnosti a s povinnostmi vyplývající z funkčních zařazení u útvaru Správy Státní bezpečnosti P. v rozsahu problematiky „Církve a sekty“, dále poukázal na jeho vlastnoruční podpisy ze dne 1. 11. 1978 o seznámení s problematikou funkčního zařazení u útvaru I. Správy Federálního ministerstva vnitra, které provedl pověřený příslušník I.správy FMV, dále na žalobcovy podpisy ze dne 7.5.1975 na žádosti o přeložení ke složkám StB, ze dne 22. 11. 1976 a 19. 5. 1977 na komplexním hodnocení příslušníka Správy StB P., ze dne 15. 9. 1978 na žádosti o přeložení ze Správy StB P. k I. Správě FMV a podpisy ze dne 23. 5. 1979, dne 14. 6. 1982 a dne 22. 6. 1987 na komplexních hodnoceních I. Správy FMV. Písemnosti s podpisy žalobce dosvědčující jeho působení ve shora uvedených složkách tedy existují. Pokud se v této souvislosti žalobce v žalobě odvolával na obsah svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného, nutno poznamenat, že podle ustálené judikatury je třeba, aby žalobce uvedl své žalobní námitky výslovně v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení (srov. ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce žalovanému správně vytkl, že výrokem napadeného rozsudku neměl měnit text odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť změna rozhodnutí, která se vyjadřuje ve výroku odvolacího rozhodnutí se má týkat pouze výroku prvostupňového rozhodnutí. Případná změna odůvodnění se vyjadřuje přímo v textu odvolacího rozhodnutí. Jedná se sice o procesní pochybení žalovaného, toto pochybení však nemá vliv na správnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto z toho důvodu nemůže dojít ke zrušení tohoto rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal žalobou napadené rozhodnutí jako správné, žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud rozhodl ve věci samé rozsudkem bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem soudu vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšným žalobcům náhrada nákladů řízení nenáleží a podle § 60 odst. 2 s. ř. s., protože žalovanému též tato náhrada nenáleží, neboť se jedná o věc uvedenou v tomto ustanovení, kdy zákon správnímu orgánu náhradu nepřiznává, proto si každý z účastníků musí hradit náklady ze svých prostředků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředku přípustné.

V Brně dne 28. 5. 2003

JUDr. Marie Součková, v. r.
předsedkyně senát